

відбору, перевірки й спеціальної підготовки його працівників. Під керівництвом досвідчених інструкторів створюється універсальна школа поліцейського спецназу, де бійців навчають єдиній тактиці дій, стилю ведення вогню, прийомам рукопашного бою тощо.

Висновки. З огляду на викладене вище, основними актуальними питаннями діяльності Національної поліції є розгляд змін під час переходу від міліції до поліції. Саме реформування правоохоронних органів розпочалося зі

створення Національної поліції, формування його структурного підрозділу – патрульної поліції, створення нового підрозділу – оперативно-раптової дії. У своїй діяльності поліція керується виключно законодавством України, тому всі її дії чітко регламентовані нормативно-правовими актами. Така реформа вимагає вдосконалення діючого законодавства, що регулює діяльність Національної поліції, а також оптимізації її структури та внутрішньоорганізаційних функцій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07.11.2015 р. № 1395 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z140815/print1446483519289608>.
3. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. // Голос України. – 06.08.2015. – № 141–142.
4. Про затвердження Положення про Національну поліцію : постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 р. № 877 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/877-2015%D0%BF>.
5. Про затвердження Положення про патрульну службу МВС : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 02.07.2015 р. № 796 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0777-15>.
6. Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції : наказ МВС України від 06.11.2015 р. № 1376 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15>.
7. Селюков В. Від міліції до поліції: правові проблеми, чинники, вектори реформування / В. Селюков // Вісник ХНУВС. – 2013. – № 1(60). – С. 198–206.
8. Астапенко П. Конституционно-правовые основы деятельности полиции (милиции) стран Европейского Союза и Российской Федерации (сравнительно-правовой анализ) : автореф. дис. ... на соискание учен. степени д-ра юрид. наук : 12.00.02 / П. Астапенко. – М., 2009. – 60 с.
9. Біленчук П. Поліцейська наука й криміналістика в третьому тисячолітті: системний аналіз / П. Біленчук, А. Ярмолюк // Судово-експертна діяльність: сучасний стан та перспективи розвитку: збірник матеріалів круглого столу / редкол.: О. Кобилянський, П. Антонюк, Є. Свобода. – К. : Навчально-науковий інститут підготовки фахівців для експертно-криміналістичних підрозділів Національної академії внутрішніх справ, 2015. – 45 с.
10. Реформирование полиции в странах Центральной и Восточной Европы: процесс и прогресс / П. Абрахам, Д. Бакрач, А. Бек и др. ; под ред. М. Капарини, О. Маринина ; предисловие А. Ярмаша. – К. : Задруга, 2005. – 296 с.
11. Матюхіна Н. Поліція Великобританії: сучасні тенденції розвитку й управління : [монографія] / Н. Матюхіна // за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. Бандурки. – Х. : Консум, 2001. – 131 с.
12. КОРД – Корпус оперативно-раптової дії Національної поліції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.police.gov.ua/KORD/>.

УДК 342.98

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

LEGAL REGULATION OF PUBLIC SERVICE IN UKRAINE

Булгаков О.С.,
здобувач кафедри

адміністративного та господарського права
Запорізький національний університет

У статті автором піднімаються питання визначення та вирішення проблем правового регулювання проходження публічної служби в Україні. Автором визначається система нормативно-правових актів, що регулюють проходження публічної служби в Україні. Окремо піднімається питання визначення місця та значення судової практики як джерела адміністративного права. Автором зроблено висновок про необхідність та своєчасність проведення правотворчої діяльності, спрямованої на систематизацію законодавства у сфері публічної служби в цілому, і зокрема проведення процесу його кодифікації.

Ключові слова: адміністративне судочинство, кодифікація, публічна служба, система права, судова практика.

В статье автором поднимаются вопросы определения и решения проблем правового регулирования прохождения публичной службы в Украине. Автором определяется система нормативно-правовых актов, регулирующих прохождение публичной службы в Украине. Отдельно поднимается вопрос определения места и значения судебной практики как источника административного права. Автором сделан вывод о необходимости и своевременности проведения правотворческой деятельности, направленной на систематизацию законодательства в сфере публичной службы в целом, и в частности проведение процесса его кодификации.

Ключевые слова: административное судопроизводство, кодификация, публичная служба, система права, судебная практика.

In the article the author raises questions of definition and the decision of problems of legal regulation of passage of public service in Ukraine. The author determines the system of normative legal acts regulating the passage of public service in Ukraine. The problem of determining the place and significance of judicial practice as a source of administrative law is raised separately. The author made a conclusion about the necessity and timeliness of conducting law-making activities aimed at systematization of legislation in the sphere of public service in general, and in particular, the process of its codification.

Key words: administrative proceedings, codification, public service, system of law, judicial practice.

Питання проходження публічної служби врегульовано численними нормативно-правовими актами. Такі нормативно-правові акти мають різну юридичну силу, конкретизують окремі стадії проходження публічної служби. Відсутнім є єдиний кодифікований нормативно-правовий акт, що визначав би порядок проходження служби, атестації кадрів, підстав притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Теоретичне підґрунтя статті становлять праці, присвячені розробці проблем державної служби, і публічної служби в цілому. У працях В.Б. Авер'янова, С.Д. Дубенко, В.К. Колпакова, Р.С. Мельника, М.І. Смоковича, М.І. Цуркана та інших науковців визначено результати досліджень щодо визначення сутності категорії публічної служби, робляться висновки щодо критеріїв її співвідношення з іншими видами діяльності тощо, однак питання визначення системи правового регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері публічної служби в цілому, і процесу його систематизації зокрема, майже не розглядаються, що і визначило актуальність обрання теми дослідження та зумовило його мету.

Серед нормативно-правових актів, що регулюють особливості проходження публічної служби, виділяються акти, що мають найвищу юридичну силу – закони України (кодифіковані та звичайні (некодифіковані)) і підзаконні нормативно-правові акти (укази Президента України, постанови і розпорядження Верховної Ради України, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України, накази центральних органів державної виконавчої влади – міністерств, державних служб, агентств тощо).

До кодифікованих законів України віднесено Конституцію України, що визначає основні засади реалізації конституційних прав людини, у т. ч. і права на працю, Кодекс законів про працю України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кодекс адміністративного судочинства України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України.

Відповідно до Конституції України визначається право кожної людини на працю (ст. 43) і право кожного громадянина на доступ до публічної служби (ч. 2 ст. 38). Відповідно до ч. 2 ст. 38 Конституції України, громадянам гарантується доступ до державної служби і на зайняття посад в органах місцевого самоврядування. Доступ громадян України до зайняття посад у органах Національної поліції України, прокуратури, суддівських органах та інших видах публічної служби прямо Конституцією України не гарантується [2].

Загальний порядок проходження публічної служби відповідно встановлюються Законами України «Про державну службу», «Про місцеві державні адміністрації», «Про службу в органах місцевого самоврядування».

До некодифікованих (звичайних) законів України, які регулюють проходження служби, можна віднести Закон України «Про запобігання корупції», «Про очищення влади», «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», «Про захист персональних даних» тощо.

Така сукупність кодифікованих та звичайних некодифікованих законодавчих актів складає нормативно-правову основу регулювання прийняття, проходження та звільнення з публічної служби.

Підзаконні нормативно-правові акти мають нижчий рівень юридичної сили, однак за своєю сутністю вони, як правило, встановлюють безпосередньо адміністративно-процедурні аспекти проходження публічної служби в Україні.

Нормативно-правове регулювання проходження публічної служби здійснюється, зокрема, указами Президента України, постановами і розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також нормативними актами мініс-

терств, служб, агентств, комісій, рад, комітетів та інших органів державної влади та місцевого самоврядування.

Необхідно підкреслити, що, виходячи з повноважень Президента України, нормативні акти, що ним приймаються, носять переважно вказівний характер і обмежуються встановленими строками для виконання зобов'язаними суб'єктами.

Крім того, до сфери питань, що вирішуються указами та розпорядженнями Президента України, належить безпосередньо прийняття рішень про призначення на посаду, відсторонення від виконання посадових обов'язків, а також звільнення, якщо інше не передбачено чинним законодавством.

Зокрема, відповідно до ч. 2 ст. 19 Закону України «Про судоустрій та статус суддів», проект закону України про визначення територіальної юрисдикції та статусу суду на розгляд Верховної Ради України вноситься Президентом України за погодженням з Вищою радою правосуддя [3]. Пунктом 15 ч. 1 ст. 70 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» визначено, що до повноважень Президента України віднесено повноваження призначено на посаду судді [3]. Зокрема, 10 листопада 2017 р. Президент України підписав Указ про призначення суддів Верховного Суду [4], що відбулося в результаті оголошеного конкурсного відбору, проведеного Вищою кваліфікаційною комісією суддів України, результати якого було затверджено в ході відкритих засідань Вищої ради правосуддя України [5]. Відповідно до статей 112–118 Закону України «Про судоустрій та статус суддів», звільнення судді з посади судді відбувається за рішення Вищої ради правосуддя [5].

До компетенції Президента України належить призначення і звільнення з посад голів місцевих державних адміністрацій (ст. 8 Закону України «Про місцеві державні адміністрації») [6]. Наприклад, такими актами індивідуально діє є, зокрема, Укази Президента України «Про звільнення М. Саакашвілі з посади голови Одеської обласної державної адміністрації» від 09 листопада 2016 р. [7], «Про призначення М. Степанова головою Одеської обласної державної адміністрації» від 12 січня 2017 р. [8], «Про призначення О. Горгана головою Київської обласної державної адміністрації» від 28 жовтня 2016 р. [9], Розпорядження Президента України «Про призначення І. Рудяка головою Обухівської районної державної адміністрації Київської області» від 25 жовтня 2017 р. [10], «Про відсторонення С. Табалюка від посади голови Володарської районної державної адміністрації Київської області» від 25 жовтня 2017 р. [11] тощо. Указами Президента України призначаються та звільняються з посади голови обласних державних адміністрацій, розпорядженнями Президента України як актами індивідуальної дії призначаються судді за результатами попередньої процедури конкурсного добору.

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Відповідно до Конституції України уряд вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина (ст. 116) [2]. Організуючи роботу, спрямовану на вдосконалення правового регулювання відносин у сфері деталізації актів Верховної Ради України щодо правового регулювання публічної служби в Україні, Кабінет Міністрів України має повноваження, спрямовані на реалізацію державної політики у досліджуваній сфері, з цією метою, зокрема, ним розробляються та виносяться на розгляд до Верховної Ради України проекти законів України. Нормативно-правовими актами Кабінету Міністрів України є постанови та розпорядження [12].

Адміністративно-процедурні аспекти проходження публічної служби, як правило, встановлюються відповідно до нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України. Такими підзаконними нормативно-правовими актами є Постанова Кабінету Міністрів України від 13 червня 2000 р. № 950 «Про затвердження Порядку проведення

службового розслідування стосовно осіб, які виконують функції держави або місцевого самоврядування»; Постанова Кабінету Міністрів України від 25 липня 2012 р. № 666 «Про затвердження Порядку проведення службового розслідування»; Постанова Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 р. № 500 «Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби»; Постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 171 «Про затвердження Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, які передбачають зайняття відповідального або особливо відповідального становища, та посад з підвищеним корупційним ризиком, і внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України» та ін.

Особливого правового значення набувають постанови вищих спеціалізованих судів, що стосуються питань проходження публічної служби. О. В. Дашковська підкреслює, що судово-практика не може бути сформована на підставі одного судового рішення або окремої думки судді [15]. В цьому аспекті є актуальним запропоноване розуміння «усталеної судової практики» Н. М. Марченко, як джерела права, яке має нормативно-прецедентний характер у країнах континентальної правової системи [16, с. 110].

Відповідно до Постанови Верховного Суду України від 20 березня 2007 р. встановлено, що до публічної служби не відносяться посади «керівників та інших працівників державних чи комунальних підприємств, установ, навіть якщо вони наділені певними владними управлінськими повноваженнями (наприклад, розглядати справи по адміністративні правопорушення та накладати адміністративні стягнення)» [17]. Хоча, безсумнівно, у формуванні правової системи не можна недооцінювати значення рішень та узагальнень вищих спеціалізованих судів – до проведення реформи судової системи, що була започаткована з прийняттям Закону України «Про судоустрій та статус суддів» [3], до таких судів відносилися Вищий господарський суд України, Вищий адміністративний суд України та Верховний Суд України, у складі останнього діяли палати у кримінальних та цивільних справах. Згідно із системою судоустрою, встановленою Законом України «Про судоустрій та статус суддів», до вищих спеціалізованих судів належать Верховний суд з питань інтелектуальної власності України, Вищий антикорупційний суд України та Верховний суд, у складі останнього діють палати з розгляду кримінальних, цивільних, адміністративних та господарських справ у порядку касаційного оскарження і для окремих категорій справ у якості суду першої інстанції.

Головним завданням проведення такої реформи безсумнівно стає прагнення до усунення протиріччя судової практики, вироблення єдиних підходів до вирішення юрисдикційних предметних спорів, впровадження такої нової категорії для адміністративного судочинства, як «типова справа».

До проблем правового регулювання, які вимагають негайного вирішення, належить систематизація нормативно-правових актів, що умовно формують джерела службового права.

Систематизація адміністративного законодавства триває. Дослідники виділяють такі її етапи, як : 1) 20-ті XX рр. – прийняття Адміністративного кодексу УРСР;

2) 30-70-ті рр. XX ст. – робота з розробки проекту Адміністративного кодексу УРСР 1948 р., який не було прийнято, однак в цей період приймається ряд кодифікованих нормативно-правових актів міжгалузевого характеру, що у т. ч. застосовувались до вирішення питань правозастосування у сфері державного управління, що, відповідно вимогам часу, визначалось як предмет адміністративного права; 3) 1984 р. – прийняття Кодексу про адміністративні правопорушення УРСР (який з відповідними змінами та доповненнями діє і дотепер); 4) 90-ті рр. XX ст. – 2014 р. – період полягає у триваючій правотворчій роботі, результатом якої стало розробка проектів Адміністративно-деліктного кодексу, Адміністративно-процедурного кодексу України, прийнято ряд спеціалізованих кодифікованих актів – Земельний кодекс України, Водний кодекс України, Митний кодекс України, Повітряний кодекс України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Податковий кодекс України; в цей період відбувається оновлення законодавчих підходів до правового регулювання здійснення судочинства в Україні [18, с. 240].

Запропоновану історико-правову періодизацію вбачається за доцільне доповнити останнім періодом, початок якого пов'язується з підписанням Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом, в межах реалізації якої від України вимагається впровадження оновленого розуміння адміністративної реформи, концептуальне реформування системи судоустрою і здійснення судочинства, реформування системи службових відносин.

Для цього приймаються ряд спеціальних законів України – «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій та статус суддів», «Про Національну поліцію». Активізована робота з розробки і оптимізації адміністративно-процедурного законодавства.

Окремо слід розглянути доцільність прийняття Службового кодексу України. На його підтримку неодноразово обгрунтовано висловлювався Р. С. Мельник. Вчений зазначає, що виділення ряду підгалузей – будівельного, адміністративно-господарського, службового та ін., які вже достатньо сформовані за часів розвитку науки адміністративного права та практики правового регулювання адміністративних правовідносин, дозволить підвищити ефективність застосування відповідних норм [19, с. 136].

Виділяються наукові підходи, сутність яких полягає у розумінні, що навіть за умови формування таких спеціальних підгалузей права, як медичне право, фармацевтичне право; наукове, освітнє, виховне, культурне право; спортивне, туристичне, готельне право; будівельне, муніципальне, житлово-комунальне, архітектурне право; дорожньо-транспортне, залізничне, повітряне, автомобільне право; ресурсне, енергопостачальне право, для них неможливо чітко визначити їх місце у системі права України [18, с. 244; 20, с. 92]. Для врегулювання таких правовідносин, які фактично належать до Особливої частини адміністративного права, на час впровадження реформ у відповідних сферах публічного управління, як зазначає Н. В. Коваленко, має застосовуватися режимне регулювання [21, с. 410].

Необхідність систематизації законодавства у сфері публічної служби має бути покладено в основу проведення у майбутньому кодифікаційної роботи з метою розробки та прийняття єдиного нормативно-правового акту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про прийняття за основу проекту Трудового кодексу України : Постанова Верховної Ради України від 05 листопада 2015 року № 760-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/760-19>.
2. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Про судоустрій та статус суддів : Закон України від 02 червня 2016 року // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 31. – Ст. 545.
4. Про призначення суддів Верховного Суду : Указ Президента України від 10 листопада 2017 року № 357/2017 // Урядовий кур'єр. – 2017. – № 216.
5. Конкурс до Верховного Суду [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vkksu.gov.ua/ua/konkurs-do-wierchownogo-sudu/konkurs-do-wierchownogo-sudu12/>.

6. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09 квітня 1999 року // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 20–21. – Ст. 190.
7. Про звільнення М. Саакашвілі з посади голови Одеської обласної державної адміністрації : Указ Президента України від 09 листопада 2016 року № 500/2016 // Офіційний вісник Президента України. – 2016. – № 31. – Ст. 737.
8. Про призначення М. Степанова головою Одеської обласної державної адміністрації : Указ Президента України від 12 січня 2017 року // Офіційний вісник Президента України. – 2017. – № 2. – Ст. 28.
9. Про призначення О. Горгана головою Київської обласної державної адміністрації : Указ Президента України від 28 жовтня 2016 року // Офіційний вісник Президента України. – 2016. – № 30. – Ст. 711.
10. Про призначення І. Рудяка головою Обухівської районної державної адміністрації Київської області : Розпорядження Президента України від 25 жовтня 2017 року № 193/2017-рп [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/193/2017-рп>.
11. Про відсторонення С. Табалука від посади голови Володарської районної державної адміністрації Київської області : Розпорядження Президента України від 25 жовтня 2017 року № 192/2017-рп [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/192/2017-рп/card6#Public>.
12. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27 лютого 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 13. – Ст. 222.
13. Журавльова А. Д. Судові прецеденти в адміністративному судочинстві України : Дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / А. Д. Журавльова. – Запоріжжя : ЗНУ, 2017. – 221 с.
14. Куйбіда Р. О. Організація і розвиток сучасної судової системи України : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.10 / Р. О. Куйбіда ; Академія адвокатури України. – К., 2006. – 21 с.
15. Дашковська О. Судовий прецедент і судова практика як джерела права / О. Дашковська // Вісник Академії правових наук України. – 2011. – № 1. – С. 34–41.
16. Марченко М. Н. Судебное правотворчество и судебное право / М. Н. Марченко. – М., 2007.
17. Справа № 21-1385во06 : Постанова колегії суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України від 20 березня 2007 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/658023>.
18. Чорномаз О. Б. Кодифікація вітчизняного адміністративного законодавства : поняття та особливості / О. Б. Чорномаз // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. – 2015. – № 1. – С. 238–245.
19. Мельник Р. С. Від особливої частини адміністративного права до особливого адміністративного права / Р. С. Мельник // Вісник Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. Правознавство. – 2012. – Т. 17. – Вип. 1/2(16/17). – С. 131–139.
20. Легеза Ю. О. Напрямки розвитку нормативних засад публічного управління у сфері використання природних ресурсів / Ю. О. Легеза // Юридичний науковий електронний журнал. – 2017. – № 4. – С. 90–93.
21. Коваленко Н. В. Адміністративно-правові режими : Дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Н. В. Коваленко. – Запоріжжя : ЗНУ, 2017. – 529 с.

УДК 346.2

ФОРМУВАННЯ БЮДЖЕТУ ОБ'ЄДНANOЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

FORMATION OF THE BUDGET OF THE UNITED NATIONAL TERRITORIAL COMMUNITY IN DECENTRALIZATION CONDITIONS

Ваколюк С.М.,
доктор філософії в галузі права,
доцент кафедри правознавства
Вінницький інститут Університету «Україна»

У статті висвітлюється нинішній стан формування місцевих бюджетів об'єднаних територіальних громад в умовах децентралізації з урахуванням унесених змін до бюджетного та податкового законодавства. Здійснено оцінку дохідної частини бюджету сільських рад у період децентралізації. На основі проведеного дослідження окреслено проблеми та шляхи покращення фінансового стану об'єднаних територіальних громад. Визначено основні напрямки вдосконалення подальшої бюджетної децентралізації для розвитку ОТГ.

Ключові слова: бюджетна децентралізація, місцевий бюджет, доходи сільської ради, джерела формування доходів, об'єднана територіальна громада.

В статье освещается нынешнее состояние формирования местных бюджетов объединенных территориальных общин в условиях децентрализации с учетом внесенных изменений в бюджетное и налоговое законодательство. Осуществлена оценка доходной части бюджета сельских советов в период децентрализации. На основе проведенного исследования обозначены проблемы и пути улучшения финансового состояния объединенных территориальных общин. Определены основные направления совершенствования дальнейшей бюджетной децентрализации для развития ОТГ.

Ключевые слова: бюджетная децентрализация, местный бюджет, доходы сельского совета, источники формирования доходов, объединенная территориальная община.

An effective and efficient system of local self-government is an important element of the functioning of a democratic state. In order to ensure the fulfillment of its functions, creating an appropriate living environment for the population of the community, local self-government bodies should have sufficient financial resources, the basis of which is the funds of the corresponding budgets.

The Law of Ukraine "On Local Self-Government in Ukraine" stipulates that local budgets should be sufficient for the implementation by local governments of the powers granted to them by law and for ensuring the inhabitants of the respective communities with high-quality public services.

The main instrument by which territorial communities carry out their functions is the budget. Therefore, the issues and problems concerning the formation of the revenue part of the budgets of local self-government, the search and implementation of reserves for their filling, the expansion of the tax base is paid quite a lot of attention.

One of the main sources of local budget revenues is the proceeds from taxes, duties, and other payments, including taxes and dues, established by the legislation. Increasing the role of local taxes and fees and increasing their share in local budgets' own revenues is the main task that the Government of Ukraine has identified and which local governments are interested in implementing.

Key words: fiscal decentralization, local budget, incomes of village council, sources of income formation, united territorial community.